

Yalnız taş duvar olmaz

Tut Pekmezi

Tutlular Yardımlaşma Derneği
Eylül 2005 **Sayı 22**

Tut'tan bir görünüş / Temmuz 2005

Değerli Okur

Dergimizin 21. sayısı epeyce uzun bir aradan sonra yine ellerinizde. Aranın uzun sürmesinin nedeni, yazı ve fotoğrafların ancak şimdi elimize ulaşmasıdır. Ama yinede iyi bir **Tut Pekmezi** hazırlamaya çalıştık.

Mehmet Yılmaz, bu sayımız için sadece "Güldüşün" sayfasını hazırlamakla yetinmedi, bir de "onu mutlaka terkedeceğim" başlıklı bir yazı hazırladı.

Neyi terkedeceğini, yazısını okuyunca anlarsınız.

M. Yılmaz'a teşekkür ediyor ve önümüzdeki sayılar için de yazılar ve özellikle Tut ve Tutlular üzerine fıkralar bekliyoruz.

Nevzat Kızkın, yine ta Ankara'dan bir yazısıyla aramızda. N. Kızkın, Türkiye'nin AB ile ilişkileri konusunda düşüncelerini bizlerle paylaşarak, bir bakıma bir tartışmanın önünü açıyor.

Bu konuda ileri süreceğiniz farklı düşünceleriniz varsa Tut Pekmezi'ne iletmenizi bekliyoruz.

N. Kızkın'a hem Tut Pekmezi ve kimi arkadaşlarımız için söylediği güzel sözler hem de AB konusundaki yazısı için teşekkür ediyor ve başka yazılarını bekliyoruz.

Mustafa Yoğurtçu, babasının vefatı dolayısıyla yüreğinde oluşan duyguları bizlerle paylaşıyor.

M. Yoğurtçu'nun acısını paylaşıyor ve duygularını bizlerle paylaştığı için teşekkür ediyoruz.

Mahmut Karakaplan, 4 Eylül 2005' te düzenlenen piknikle ilgili gözlem-lerini aktarıyor.

M. Karakaplan'a da teşekkür ediyor ve başka yazılarını bekliyoruz.

Mehmet Karakuş, Tut pekmezi'nin bu sayısına da "Umumi Tuvalet" adlı bir öykü, üç şiir denemesiyle katılıyor.

Mehmet Karakuş ayrıca, **Tutlu eğitimcilerle** ilgili bilgi ve fotoğraflar toplayarak onları bir yandan yeni kuşaklara tanıtmayı amaçlarken, bir yandan da onlarla ilgili bilgilerin yazılı hale gelerek kalıcılışmasını sağlıyor.

Bu konudaki çalışmasını önümüzdeki sayılarda da sürdüreceğiz.

Mehmet Karakuş ve **Tutluların yakın dostu Rıdvan Filiz** geçtiğimiz günlerde çok hızlı ve başarılı bir çalışmayla Tutlular Yardımlaşma Derneği için bir **internet sayfası** (www.tutpekmezi.com) oluşturdu.

Gittikçe daha da zenginleşip güzelleşeceğini umduğumuz internet sayfasının bir de '**ziyaretçi sayfası**' bulunuyor. Zaman zaman sayfamızı ziyaret eder ve düşüncelerinizi bildirirseniz seviniriz.

Değerli Okur,

Tut Pekmezi'nin bu sayısında, derneğimizin kimi yazışma ve etkinliklerinde kullanılmak üzere bir "**amblem**" yarışması başlatıyoruz.

Yarışmaya ilgi gösteyeceğinizi umuyor ve katkınız içinden şimdiden teşekkür ediyoruz.

Tut Pekmezi'nin 23. sayısını Ocak 2006 sonunda çıkartmayı düşünüyor ve katkılarınızı bekliyoruz.

Tut pekmezi gibi şirin günler geçirmenizi diliyoruz.

Tut Pekmezi

www.tutpekmezi.com

TYD Lokali: friedaustr.9 / 8952 Schlieren / ZH / Schweiz

TYD: Postfach 570 / 8952 Schlieren / ZH / Schweiz

Onu Mutlaka Terkedeceğim

Onunla tanıştığımız zaman henüz on üç yaşındaydım. O ise benden oldukça yaşlıydı. Hayatına ilk giren ben de değildim. Sanırım sonuncu da olmayacaktım.

Herkes, bu beraberlik için yaşımın çok küçük olduğunu söylüyordu. Ama ben onlar gibi düşünmüyordum.

Berberliğimizi ilk önce yakın arkadaşlarıma açtım. Sadece bir gönül eğlendirmesiydi bu benim için ve çok seyrek buluşuyorduk onunla. Ama gün geçtikçe buluşmamızın sayısı arttı.

Konuyu ailemin duyması halinde kıyametin kopacağını biliyordum. Biliyordum ama buluşmaya da devam ediyordum. Bir gün hiç beklemediğim bir anda anneme yakalandım.

Herhalde, 'gönül eğlendirmek' diye düşünmem bir palavraydı...

Hayatımdaki yerini anlamam için çok zaman geçmesine gerek kalmamıştı. Onu sevmesine seviyordum ama, yine de aklımın bir köşesinde ona esir olmama düşüncesi vardı. Onun esiri olmayacaktım ve istediğim zaman onu bırakacaktım.

Yoksa bu da mı palavraydı!

Ne önceden kendi kendime verdiğim sözlerin ne de annemin yakalamasının yararı oldu. Annemin yakalaması demem de yanlış anlaşılmasın. Annem kızıp bağırmadı. Sadece nasihat etti. Annem de biliyordu, yasaklamanın bir işe yaramayacağını.

Birlikteliğimiz bir zaman daha gizli gizli devam etti. Zaman geçtikçe birbirimize iyice bağlandık. Daha doğrusu, bağlanan taraf hep ben oldum. Geriye dönüp baktığımda tam on beş yıl geçmiş. Ama on beş yıl boyunca veren taraf hep bendim. O bana sadece sahte ve geçici mutluluklar verdi. Ben ise onu, hayatımın 'olmazsa olmazı' gibi gördüm. Onsuz hayat, hayat değildi. Onun yüzünden hasta oldum.

Onun yüzünden kavga ettim. Onun yüzünden parasız kaldım. Ama yine de onu yanımdan ayıramıyordum. Bana yaptığı zararları görüyordum açıkça. Ayrılmak istiyordum ondan ama, yapamıyordum.

Onun yüzünden arkadaşlarımla kötü oldum.

Ondan nefret ediyordum artık. Her elimi uzatışımda ona, bu son diyordum. Ne yazık ki son olmuyordu ; ve elim yine ona uzanıyordu. Her seferinde yeniliyordum ona. Dudaklarıma her dokunuşunda içime dolan pis kokusundan midem bulanıyordu.

Sürekli yeniliyordu kendisini. Bazan beyazlara, bazan sarıya, bazan da başka güzel bir renge bürünerek çıkıyordu karşıma. Ne edip edip bir yolunu buluyordu yakama yapışmanın.

Bazan terk ediyordum onu. Ama sıkıntılı gecelerde karşımda duruyor, gözlerimin önünden gitmiyordu sanki. Farkında olmadan tırnaklarımı yiyordum. Masada duran çerezleri bitiriyor, durmadan sakız çiğniyordum. Ama nafi! Onun yeri dolmuyordu. Yemeklerde son lokmayı yemeyi sabırsızlıkla bekliyordum.

Hani derler ya, ister zengin ol ister fukara, yemekten sonra yak bir sigara. Ben bu söze artık inanmıyorum ve onu tersine çevirerek diyorum ki; ister zengin ol ister fukara, yemeklerden sonra yakma bir sigara. Ve söz veriyorum hepimizin önünde: Bu sigarayı mutlaka bırakacağım.

Bu arada, on beş seneden beri sigara içmediğimi de belirtmeliyim. İyi ki de bırakmışım. Dünya varmış! Yediğim yemeğin, içtiğim suyun tadını ve oturduğum evin kokusunu sigarayı bıraktıktan sonra anladım.

Herkes, sigara dumansız ve sigara kokusuz, sağlıklı günler diliyorum.

Mehmet Yılmaz

Bir Görüş Şu Avrupa Birliği Meselesi

Zaman ne çabuk geçiyor. Tut Pekmezi'nin 20. sayısını (Aralık 2004) aldığım zaman ülkemiz AB'ye üyelik için müzakere tarihi almıştı ve bu nedenle ülkede bir bayram havası estiriliyordu. Ben bu konuda dergiye bir yazı yazmayı düşünürken dergi, 21. sayısını çıkartmış ve 22. sayının da hazırlıklarına başlamış. Aradan altı ay geçmiş ve ben, daha yazıyı yeni yazıyorum. İnşallah 22. sayıya yetişir.

Ancak benim yazıya geçmeden önce, dergi için birkaç şey yazmak istiyorum. Dergiye katılım arttıkça içerik de zenginleşiyor. Bu sayede yeni şeyler öğreniyoruz. Hamza Ağabey'in "**Yapıcılar**" yazısından sonra "**Sürmenepoli**" kitabını okumayı çok isterdim. İnşallah bir gün yayınlanır. Derginin 21. sayısı ise bence tarihi bir öneme sahip, dergiye bir bayan olarak ilk yazıyı gönderen **Bayan Renate Ogul**'u güzel yazısı için kutluyorum. Mehmet Ağabey'in "**Hısım**" adlı güzel öyküsünden sonra sanırım **Ağca Petol**'ün mazot satışlarında patlama olmuştur. Tut'a gidince yarım bardak da ben içeceğim.

Benim AB konulu yazıma gelince, çok gecikti biliyorum ama bu konuda tek kabahatli de ben değilim. Tam konuya yoğunlaşmışken, bir de bakıyorsunuz gündem değişmiş ve konu unutulup gitmiş. Konuyu internet (www.tutmelefesi.com) sayfasında biraz tartıştık ama fazla katılım olmadı.

Aralık ayında yazı konusunu düşünürken ülkenin birinci gündemi AB idi. Türkiye 17 Aralık'ta tam üyelik için **3 Ekim 2005**'i müzakere tarihi olarak almıştı. Fazla vakit yoktu, Ekim ayına kadar AB'nin dayattığı istemler bir an önce yasalasma-lıydı. Ama bu telaş uzun sürmedi bir iki hafta içinde unutuldu. Geçtiğimiz ay **Fransa**' da yapılan AB anayasası oylaması AB'yi tekrar gündemin birinci sırasına getirdi. **Hollanda**'da yapılan seçimler ise konuyu zirveye taşıdı. Çünkü bu seçimler sonucunda Türkiye'nin tam üyeliğini istemeyenleri haklı çıkartan bir sonuç ortaya çıkmıştı. Her iki ülke de AB anayasasına "**hayır**" oyu kullanmıştı. Bu durumda bizim üyelik zora giriyordu. Herkesi aldı bir telaş. Herkes bu işin bittiğini düşünürken birileri, "**merak etmeyin biz sizi alırız alırız ama koşulları size özel (yarı üyelik) yaparız**" deyip bizimkileri teselli ettiler. Yani yine oyalamaya devam. (**Tosbağa ağaca çıkınca alacaklar herhal**)

Peki buradaki "hayır" oylarının fazla çıkmasındaki tek neden bizim tam üyeliğimiz miydi? Kesinlikle ayır. "Bizim payımız ne kadar?" dersiniz, çok fazla olduğunu sanmıyorum; en fazla %3 veya 4. Burada asıl önemli olan artık AB ülkelerinde yaşayan insanların da artık AB'ye inanmaması ve küreselleşmeye karşı bir tutum izlemesidir. Kısacası AB artık dağılma sürecine girmiş gibi. Zaten son yapılan AB zirvesinde de, AB'nin önde gelen üyeleri arasında büyük görüş farkları olduğu ortaya çıktı. Önemli kararların alınması beklenen zirveden kriz çıktı. Ayrıca AB'nin önemli isimleri, bu birliğin bir Hristiyanlar kulübü olduğunu, Türkiye'nin bu birliğe tam üye olamayacağını dile getirmekten çekinmiyor.

Öyleyse bizim ülkemizde neden büyük bir AB taraftarlığı var? Neden herkes AB'ye gireceğiz diye bayram yapıyor? Çünkü AB bizim insanımıza öyle anlatılıyor ki, sanki AB'ye girince bütün dertler son bulacak; **işsizlik, yoksulluk, eğitimsizlik, adaletsizlik** bir anda sona erecek, her şey güllük gülüstanlık olacak! Yeter ki o kapıdan geçelim. Yıllardır sıkıntı içinde olan insanımız da bir an önce dertlerine çözüm olacağını sandığı AB üyeliği için bayram yapıyor. Ona göre bu işin sonunda elini kolunu sallaya sallaya Avrupa'ya gidebilmek çok önemli. Oysa bugün AB'nin birçok ülkesinde işsizlik en büyük sorunlardan biri; bu görmezden geliniyor.

Bu arada AB'nin olumsuz yanlarına da değiniliyor. İddiaya göre AB'ye girince tek sorunumuz **kokoreç** yasağı olacakmış! (Duyduğuma göre **içli küfteye** de AB standardı gelecekmiş. Söylentiye göre kolesterol yapmasın diye yağsız, kokmasın diye de soğansız olacakmış içli köfteler. Eğer yağsız ve soğansız; yavan bir köfte yemek istemiyorsanız AB'ye girmeden içli köftelerin tadını çıkartmaya bakın derim.) **Peki, yönetim neden AB'yi istiyor?** Çünkü ülke sorunlarını (**Kıbrıs, türban, insan hakları, eğitim, sağlık, adalet**) ülke dinamikleriyle çözemiyor ve bu sorunları AB eliyle çözme çabasına giriyor. Fakat bu konuda da kendisiyle çelişkiye düşüyor. Bir yandan AB kriterleri için yasa yaparken, bir yandan da "**içişlerimize karışamazsın**" diye AB'ye karşı tavır alıyor.

Ben AB'nin özellikle insan hakları ile ilgili kriterlerini beğeniyorum ve uygulanmasını istiyorum. Ama bu kriterlerin uygulanması için de bir yere üye olmamız gerektiğine inanmıyorum. Biz zaten yıllardır birçok kurumumuzla AB'nin içindeyiz ama, tastamam çözülmüş bir sorunumuz var mı? Yok. Örneğin, 1995 yılında **Gümrük Birliği**'ne girmişiz; ekonomimiz ne kadar gelişmiş? Hiç. Üstüne üstlük bir de iki büyük kriz yaşamışız. Gümrük Birliği'nden dolayı her yıl yaklaşık on milyar zarar ettiğimiz söyleniyor. AB'den gelecek borçlar yerine kendi kaynaklarımızla sorunlarımızı çözeceğimize inanıyorum. Eğer sorunlar dış yardımlarla çözülebilseydi bu güne kadar IMF'nin bizi ihya etmesi gerekirdi, ama sonuç ortada. Yasa yaparak AB'ye uymaya çalışıyoruz. Ama bunlar sadece kağıt üzerinde kalıyor; bir türlü bu yasaları uygulayacak zihniyet değişikliğini yapamıyoruz. Derginin geçen sayısında yazan Bayan Renate'nin söylediği gibi biz, ülke olarak kullandığımız bütün araç ve gereçlerimizi modern hale getirmişiz ama modernlik anlayışımız hala 20 yıl geride.

Sonuç olarak; birçok üyesi tarafından üyeliğimizin tartışıldığı ve hatta istenmediği, tam üyeliğimizin hayal olduğu ve bizim de çok hazır olmadığımız AB'ye girmek için kaynaklarımızın harcanmasını istemiyorum ve bir an önce bu yoldan dönülmesi gerektiğine inanıyorum.

Gelecek sayılarda görüşmek üzere.

Nevzat Kızkın / 08.07.2005

Not: Bir duvar ustasının hatalı planını bizim AB planlarına benzettiğim için sizlerle paylaşmak istiyorum.

Duvar ustasının mektubu:

Sayın şantiye şefim,

İş kazası tutanağına planlama hatası diye yazmıştım. Bunu yeterli görmeyerek ayrıntılı bilgi istemişsiniz. Şu anda hastanede yatmama neden olan olaylar, aynen aşağıda anlattığım gibi olmuştur.

Bildiğiniz gibi ben bir duvar ustasıyım. İnşaatın altıncı katındaki işimi bitirdiğim zaman biraz tuğla artmıştı. Yaklaşık 250 kg olduğunu tahmin ettiğim bu tuğlaları aşağıya indirmek gerekiyordu.

Aşağıya indim, bir varil buldum, ona sağlam bir ip bağladıktan sonra altıncı kata çıktım. İpi bir çıkırıktan geçirip aşağıya saldı. Tekrar aşağıya indim ve ipi çekerek varili altıncı kata çıkardım. İpin ucunu sağlam bir yere bağlayıp tekrar yukarı çıktım. Bütün tuğlaları varile doldurdum. Aşağı indim, bağladığım ipin ucunu çözdüm. İpi çözmeme birlikte de kendimi havalarda buldum. Nasıl bulmayım ki? Ben yaklaşık 70 kiloyum. 250 kiloluk varil süratle aşağıya düşerken beni de yukarıya çekti. Heyecan ve şaşkınlıktan ipi bırakmayı akıl edemedim. Yolun yarısında dolu varille çarpıştık. Sağ iki kaburgamın bu sırada kırıldığını sanıyorum. Tam yukarı çıkınca, iki parmağım iple beraber çıkırığa sıkıştı. Parmaklarım da o sırada kırıldı. Bu esnada yere çarpan varilin dibi çıktı ve tuğlalar etrafa saçıldı. Varil hafifleyince, bu sefer ben aşağı inmeye varil de yukarı çıkmaya başladı ve yolun yarısında bir daha varille çarpıştık. Sol bacağımın kaval kemiği de bu esnada kırıldı. Can havliyle ipi bırakmayı akıl ettim. Başımı yukarıya kaldırdığımda boş varilin süratle üzerime geldiğini gördüm. Kafatasımın da böyle çatladığını sanıyorum. Bayılmışım, gözümü hastanede açtım.

Cenab-ı Hak'tan tüm kullarını böyle görünmez kazalardan korumasını diler, hürmetle ellerinizden öperim. **Duvarcınız**

O Benim Babamdı

Omuzunda paltosu elinde tespihiyle
Yukarı çarşıdan asırlık çınara doğru
Yürüyen o adam benim babamdı

Sabah çok erken kalkardı
Tut köyünü kolaçan ederdi
Kahvede çayını içer eve gelirdi
Öğlen oldu kalkın artık derdi
İşte o benim babamdı

Irgat oldu elçi oldu
Tut'tan Çukurova'ya rehber oldu
Adana sıcakında yandı
Pamuk topladı para kazandı
Hem yedirdi hem de yedi
İşte o benim babamdı

İsviçre'ye gelen ilklerdendi
Kasapta iş bulup işçi oldu
Ev kurdu yedi evlat yeiştirdi
Herbirimizin tek tek evini kurdu
İleriyi hep gördü çağa ayak uydurdu
İşte o benim babamdı

Babam beni çok severdi
Beni hep omuzunda gezdirirdi
Ayağıma bir taş bile değse
Bir solukta Çanakçı'ya gelirdi
İşte o benim babamdı

Son gördüğümde hastaydı
Yatağında çaresiz bakıyordu
Cansız bir sesle
Mıstafa seni öpmeye doymadım diyor
koklayıp öpüyor öpüyordu
İşte o benim babamdı

Bize erken veda etti
Aramızdan ayrılıp gitti
Ben babama dağlar kadar güvendimm
Yokluğu beni o dağlardan etti
İşte o benim babamdı

Günlerden çarşamba sabahıydı
İçimi burkan telefon çaldı
Kardeşim İdris telefondaıydı
Boğuk sesi babamı kaybettik diyordu
Tarih yirmi yedi Nisan iki bin beş idi
Babamı kaybettim dostlar
İşte o benim babamdı

Mustafa Yoğurtçu

Tutlu Eğitmenler

Besni (Tut), 1908 doğumlu.

Akçadağ Köy Enstitüsü'nde altı ay kurs gördükten sonra, 1941 yılında **Balıyan** köyünde bir yıl, **Cankara** köyünde üç yıl, **Köseli** köyünde de yirmi sekiz yıl eğitmenlik yaptı ve 1974 yılında da emekli oldu. Beş erkek, üç de kız çocuğu olan, eski ve yeni yazı bilen İsmail Alakuş 1989 yılında, **seksen bir** yaşında vefat etmiştir.

Oğlu Mustafa Alakuş

Mehmet Avcı

Tut, 1921 doğumlu.

Mustafa (**Şerif Hoca**) ve Elif'den olma. On iki çocuklu. Dokumacılık, elçilik, eğitmenlik ve uzun yıllar, kurucularından olduğu Tut Beldiyesi'nde muhasebe bencilik yapan, bu yüzden de Tutlular arasında kısaca '**maasip**' diye bilinen Mehmet Avcı, **27. 07. 1989** tarihinde vefat etmiştir.

Eğitime çok önem verir, okuyan insanı çok severdi. Maaşının üçte birini evine, ikisini de fakir fukaraya ve Tut'a harcardı. Sadece bizi değil bütün Tutluları evladı gibi gürürdü.

Bir kalp krizine yenik düştü ve aramızdan çok erken ayrıldı.

Abartmış görünmemek için daha fazla bir şey söylemek istemiyorum. Çok duygulandım. Allah rahmet eylesin.

TYD yöneticilerini, Tut Pekmezi'nde babama ve öteki eğitimcilere yer verdikleri ve genç kuşaklara tanıttıkları için kutluyor ve teşekkür ediyorum. **Oğlu Cemal Avcı**

Ahmet Karakuş

Akcağag Köy Enstitüsünde ağılan
tamamlayıcı kurs belgesidir

Belge numarası	: 31
Belge tarihi	: 1-XI-1948
Adı ve soyadı	: Ahmet Karakuş
Babasının adı	: Mehmet
Doğum yeri ve yılı	: Besni 1328
Görevi	: Ernişdere köy Okulu Eğitmeni
Merun olduğu enstitü	: Akcağag köy Enstitüsü Eğitmen kursu
Belgeyi veren enstitü	: Akcağag köy Enstitüsü Eğitmen kursu

Yukarıda fotoğrafı yapışık ve künyesi yazılı

Malalya ili

Besni ilçesi / bucağı Ernişdere köy ^{eğitmeni} Eğitmeni

Ahmet Karakuş Akcağag Köy Enstitüsünde 11 XI 1948

gününden 11 XI 1948 gününe kadar (genel, teknik, tarım, meslek ve idare bilgisi...)

derslerinden ağılan (90) günlük tamamlayıcı kursa okutulan derslerde

yapılan işlerden imtihanında başarı gösterdiğinden kendisine bu belge verilmiştir.

11 XI 1948

Eğitim Bağı
Rezi Pamir

Enstitü Maduru
H. K. Karakuş

1912'de doğan babam **Ahmet Karakuş**, ilmektepde eski ve yeni yazı öğrenmiş. 1948'de eğitmen olduktan sonra **Enişdere, Yalangoz, Pambağe, K s kl  ve G cc k Pavralı**'da eğitmenlik yaptıktan sonra 1976'da emekli oldu, son yıllarını alzheimer (**unutkanlık**) hastalığıyla geçirdi ve 2003'te de vefat etti.

Türkiye'nin kurucusu **M. K. Atatürk**'e ve kendisini eğitmen yapan **cumhuriyet** idaresine büyük bir minnet duygusuyla bağlı olan babam, özellikle de, Türkiye'yi 2. Dünya Savaşı'na sokmayan **İ. İnönü**'y  çok sevip sayardı. Çalışkan, dürüst, etliye s tl ye karışmayan, katıksız bir müslüman ve gerçek bir Allah adamı olarak yaşadı ve geride 10  ocuk bırakarak aramızdan ayrıldı.

Oğlu Kamil Karakuş

Umumi Tuvalet

Temmuz ortalarıydı. **Ankara**'dan **Tut**'a gidiyordum. **Adana**'ya yaklaşmıştık. Bindiğim "**Öz Adıyamanlılar**" şirketinin yesyeni otobüsü hızlı karayolundan ayrıldı ve hisımla yaylanarak bir lokantanın çeşmelerinin önünde durdu.

Otobüsümüzün kapıları açılır açılmaz dışarının sarı yalımı ile ses yükselticiden gelen '**hoşglediniz**' duyurusu otobüsün içini doldurdu. Düzgün konuşmaya çalışan kaba bir ses, hemen hemen her zamanki gibi şöyle diyordu:

-Öz Adıyamanlılar otobüsünün sayın kaptanları ve sayın yolcuları lokantamıza hoşgeldiniz. Kaptanlarınız yarım saat yemek ve ihtiyaç molası vermiştir. Keyfiyet sayın yolcularımıza aittir. Çaylar şirketimizin hediyesidir. Lütfen çay parası ödemeyiniz!

Saat sekizi geçiyordu. Otobüsteki yolcuların çoğu gibi ben de indim. Çocukları kucaklarında uyuyan birkaç kadın ile uykusuz birkaç delikanlı kaldı otobüste.

Bazı otobüsler kalkıyor, bazı otobüsler de kalkış saatlerinin dolmasını bekliyorlardı.

Burası, otobüs yolcuları için yapılmış sayısız dinlenme yerlerinden biriydi. Öteki dinlenme yerlerinde olduğu gibi burada da yine bir lokanta, bir benzinlik, bir tuvalet, bir de gazete ve çeşitli yiyecek ve içeceklerin satıldığı bir dükkan bulunuyordu.

Üstü başı ıslak bir genç, uzunca hortumunu ve fırçasını çekerek otobüsün ön ve yan camlarını çabuk çabuk yıkamaya başladı. Akan sular etrafa yayılıyordu gelişigüzel. Kimi yolcular çeşmelerde ellerini yüzlerini yıkayıp avuç avuç su içerek serinlemeye ve uykularını dağıtmaya çalışıyor, kimi yolcular lokantaya, kimi yolcular da acele acele tuvaletlere doğru yöneliyorlardı.

Ben de birşeyler yemek için lokantaya girdim. Çorbaların ve öteki kahvaltılıkların önünden geçtim. Herşey vardı. Çorbalar, dilim dilim doğranmış limonlar, domates ve salatalıklar, haşlanmış yumurtalar, çeşit çeşit peynirler...

Yiyeceklerin arkasında duran genç:

-Abi, isterseniz yağda yumurta da yaptırabiliriz, dedi efendice.

Gülümseyerek geçtim önünden. Her taraf tertemiz ve yesyenydi. Karnım aç olmasına açtı ama, bişey yemekten de çekiniyordum. Taze miydi, değil miydi? Mevsim, yiyeceklerin çabuk bozulmasına elverişliydi.

Lokantanın serin bir köşesinde otobüs sürücüleri ve yardımcıları için bir yer ayrılmıştı. Ayrılan yer hem bir seki gibi yüksekçe hem de ipten bir çitle çevriliydi.

Otobüs sürücüleri ve yardımcıları ellerini ve yüzlerini yıkayarak teker teker gelip bu özel yere oturuyorlardı. Hepsi de lacivert pantolonlu, mavi gömleklili ve yine lacivert kravatlıydılar. Saç ve sakal traşları oldukça düzgündü. Buna karşın kırsal kesim insanı oldukları açık açık belli oluyordu.

Yiyecekleri ve içecekleri de sanki önceden ısmarlanmış gibi peşpeşe geliyordu.

Kahvaltı yapmaktan vazgeçtim. Bitişikteki 'market' denilen manav-bakkal karışımı yere girdim. Bir gazeteyle bir salkım üzüm aldım ve çıktım. Üzümü çeşmenin birisinde yıkadım ve yandaki gölgeye çekilerek yemeye başladım.

Bay ve bayan tuvaleti yazan sağ taraftan oldukça fazla, sabunlu su akıyordu otobüslerin altına doğru. Ortalık mis gibi sabun kokuyordu. Belli ki tuvaletler temizleniyordu. Son üzüm tanelerini de ağzıma atarken, 'şu tuvalet işletmeciliği nasıl acaba' diye geçirdim içimden. İşsizdim. Mesleğim yoktu. Liseyi bile bitirememiştim. Bitirsem ne olacaktı ki? Üniversiteyi bitirenler bile boşta geziyordu. Bir yandan hızlı hızlı bunları kafamdan geçirirken bir yandan da tuvaletlerin erkek bölümüne yöneldim.

Daha girişte, kapının önünde küçük bir kulübede sekiz-on yaşlarında ve saçları uzamış bir çocuk, tuvaletten çıkanlardan para alıyordu. Para alıp verdiği küçük deliğin önündeki çıkartmanın üstünde kirli bir kolonya şişesi ve bir tomar kağıt peçete duruyordu. İçerdeki bir kasetçalardan kıvrak mı kıvrak bir oyun havası geliyordu. Bir ara, melodi değişecekmiş gibi oluyor ama yine baştan başlıyordu. Gelen ve giden otobüsler için yapılan duyurular ile tuvaletten gelen kıvrak melodi sık sık karışıyordu.

Tuvaletin duvarları ve tabanı seramik kaplıydı. Küçük bir avluya benziyordu.

Bir tarafta lavabo ve aynalar, diğer tarafta da tuvalet kapıları bulunuyordu. Tahta ve boya kokusundan, lokanta gibi tuvaletlerin de yeni olduğu belli oluyordu.

Yirmi beş - otuz yaşlarında birisi bir elinde bir hortum, bir elinde de uzunca bir fırça yerleri ve duvarları yıkıyordu. Bu genç, tuvaletin işletmecisi olmalıydı. Ayağında bir çizme ve eski bir pantolon, üstünde de bir fanilasası vardı. Her taraf sabunlu su doluydu. Tuvaletlerden çıkanlar, ellerini yüzlerini yıkayanlar, ıslanmasın diye pantolonlarını yukarı çekiyorlar veya ayaklarının uçlarına basarak dışarı çıkıyorlar, bir yandan da ceplerinde bozuk para arıyorlardı.

Ellerimi ve yüzümü yıkadıktan sonra, tuvaletin işletmecisi sandığım, o temizlik yapan kişinin yanına doğru gelerek:

-İyi günler, hemşerim, dedim.

-İyi günleer, dedi ve doğru dürüst yüzüme bakmadan işine devam etti. Belli ki herkes bir selam verip geçiyor, o da, yarım ağızla verilen selamları alıyordu. Belki de usanmıştı gelip gidenin selamından. Beni de onlardan birisi sanmış olabilirdi.

Ama ben çekip gitmedim. Sesime biraz daha sıcaklık ve yakınlık edası katarak:

-Kolay gelsin hemşerim, işler nasıl? dedim bir daha. Belini doğrulttu, elindeki uzun

saplı fırçayı duvara dayadı ve hortumu biraz ileriye fırlattı, kızardı ve gülmeye çalışarak:

-Hoşgeldiinin hemşerim. İşler nasıl olsun? İyi diyelim de iyi olsun, diyerek yakın bir

arkadaş gibi kolumdan tuttu ve dışarıya doğru çekti. Bu arada nereden gelip nereye gittiğimi, ne iş yaptığımı, sordu. Ben de nereden gelip nereye gittiğimi ve herhangi bir iş yapmadığımı söyledikten sonra:

-Sormamın sebebi, dedim, benim de aklımdan böyle bir yer kiralamak geçiyor da...

-Çok zor hemşerim, dedi. Burası özel bir kişiye ait. Hanımın uzaktan akrabası olur. Uzun yıllar Almanya'da çalışmış. Usanmış mı desem yoksa yeteri kadar para kazanmış mı desem; geri dönüp burayı yaptırdı. Adam çok uğraştı, çok para döktü. Bu zamanda sadece para da sökmüyor. Ankara'da adamın da olacak...

Sağolsun; bizi de uzak bir akrabalıktan dolayı gözetti ve buraya getirdi. Tabii kirasını da alıyor.

-Yine de iyi adammış. İyi kötü iş sahibi olmuşsun; para kazanıyorsun...

-Doğru doğru. İnsanın işi oluyor, para kazanıyor. Hem de iyi para kazanıyor, diyerek devam etti:

-Burayı beş yıllığına kiraladım. Çalışmaya başlayalı sekiz ay oluyor. Sağdan soldan para almıştım onları ödedim çok şükür. Eski ve küçük bir evde kiradayız. Kismet olursa güzün bir ev yaptırmayı düşünüyorum. Demirini çimentosunu aldım. Uygun bir arsa peşindeyim. Oğlanın birisi liseye, birisi de ilköğretime gidiyor. Elini öpsün, kız da daha küçük. Kismet olursa onu da okutacağım. Çocuklar benim gibi olmasınlar. Yorgunluktan canımız çıkıyor...

-Yoruluyorsun ama para da kazanıyorsun; kimseye muhtaç değilsin...

-Doğru söylüyorsun ama çekilecek gibi değil. Aha Şu çocukla ben... Ne gecemiz gece, ne gündüzümüz gündüz. Burası yirmi dört saat açık. Cumartesi yok pazar yok. Bir mahalle tuvaletine filan da benzemez burası. Bir mahallede olsa sadece o mahallenenin adamı, bilemedin arada sırada o mahalleye gelen yabancılar gelir. Ya burası?.. Burası, hemen hemen Türkiye'nin ortası. Adana mı dersin, Adıyaman mı, Diyarbakır, Siirt, Van, Bitlis mi?.. Bütün doğu ellerine gidenler buradan geçiyor. Avrupa, Amerika, hatta Japonya'dan gelenler bile var.

-Gerçekten kolay değil. Ama hangi iş kolay ki?

Adam doluydu:

-Sade vücut yorgunluğuyla kalsak yine neyse... Bir de nerede çalıştığımı sormazlar mı? Allahtan, ne zamanımız var ne de kimseyi gördüğümüz. Ama ne de olsa bir ölüde, bir düğünde bulunmak zorunda kalıyor insan. Sağdan soldan nerede çalıştığımı soranlar oluyor. Ne diyeceksin? Söylüyorum söylemesine ama, nasıl söylediğimi bir ben biliyorum bir de Allah. Okulda çocuklara da soruyorlarmış babalarının ne iş yaptığını. Ezilip büzül-mesinler de ne yapsınlar!..

Bir yandan kızarıyor, bir yandan terliyordu...

-Dilenmiyorsun ya, dedim, çalışıyorsun. İş iştir. Çocuklarına ekmek parası kazanıyorsun. Keşke benim de senin gibi hayırlı bir akrabam olsa!..

-İş iştir, ama yine de kolay değil. İçimizde en sağlamı hanım, diye güldü ve devam etti:

-Ne iş yaptığımı sorana, "**Umumi tuvalette** çalışıyor, gül gibi geçiniyoruz," diyormuş.

-Yakınlarda mı oturuyorsun, buralı mısın?

-Tanımadın mı yoksa, hemşerim? Ben de Tutlu sayılırım, dedi ve daha bir yakınlık göstererek elini omuzuma koydu:

-İbrahim, dedi. Bir köyün adını söyledi ve sürdürdü:

-İlkokul dördüncü sınıfta beraberdik. Unuttun mu? Sefer Öğretmen'in az mı dayağını yedik? Nasıl tanımazsın? **Memmet** değil misin?

İbrahim rahatlamıştı. Sıkıntı bana geçmişti. Gözüm saatte, kulağım sesteydi.

-Kusura bakma, dedim, çıkartamadım.

Ses yükselticiden gelen **güle güle duyurusu** İbrahim'le daha fazla konuşmamıza fırsat bırakmadı:

-Öz Adıyamanlıların sayın kaptanları ve sayın yolcuları, otobüsünüzün hareket saati gelmiştir. Lütfen yerlerinizi alınız. Hizmetimizden memnun kaldığınızı umuyor ve iyi yolculuklar diliyoruz.

Elimi İbrahim'e uzatarak, "Otobüsüm kalkıyor, şimdilik hoşça kal!" diyebildim ancak ve çabucak ayrılmak zorunda kaldım. O arkamdan bağırıyordu:

-Bir daha gelirsen misafirim ol! Yolun altındaki kasabaya göçtüm. Bol bol laflarız...

Otobüse bindim. İbrahimi ve diğer sınıf arkadaşlarımı düşündüm. Dördüncü sınıfın camları buğulandı durdu gözümde. Ne İbrahim'i ne de diğer arkadaşlarımı seçebildim.

Mehmet Karakuş

Amblem Yarışması!!!

Değerli okurlar,

İsviçre'deki Tutluların birliğini sağlayarak, Tut'a ve Tutluya yardım yapmayı amaç edinen derneğimizin yönetim kurulu çeşitli yazışmalarda, internet sayfasında ve Tut Pekmezi'nde kullanılmak üzere bir 'amblem'in gerekli olduğunu düşünüyor ve bunun için bir yarışma başlatıyor. Bunun için de sizlerden grafik, desen veya resim şeklinde siyah beyaz amblem örnekleri bekliyor. Seçilen amblem sahibi **200** Frank ile ödüllendirilecektir.

Uyulması gereken koşullar:

- Bir kişi ancak üç amblem örneğiyle katılabilir.
- Yarışmaya katılacak amblem örnekleri en geç **31 Aralık 2005** tarihine kadar elimize geçecek şekilde **TYD Postfach 570/ 8952 Schlieren-ZH /Schweiz** adresine gönderilmelidir.
- Yarışmaya ancak Tutlular katılabilir.

TYD Yönetim Kurulu

Üyeler İçin Çalışma Pikniği

12 Haziran 2005, Pazar günü üyelerimiz için bir çalışma pikniği düzenledik. Amacımız, bir yandan yiyecek ve içecekleri parasız vererek üyelerimizi, derneğe verdikleri destekten dolayı ödüllendirmek, bir yandan da "üye sayımızı nasıl artırabiliriz" sorusuna yanıtlar aramaktı.

Döner, bulgur pilavı ve salatadan oluşan ana yemek verildikten sonra, pikniğe katılan üyeler yedi sekiz kişilik kümelere ayrıldı ve her grup kendi içinde genel olarak birliğin beraberliğin yararları, özel olarak da "üye sayısını nasıl artırabiliriz" sorusunu tartıştı.

Çıkan sonuçlar, her kümede bulunan yönetim kurulu üyesi tarafından yönetim kurulu toplantısında görüşülmek üzere not edildi.

Yemek ve içecekler gibi, pikniğin sonuna doğru yapılan çiköfte ve tatlılar da parasız sunuldu.

Bütün çalışan arkadaşlarımız gönülden, tertemiz, gülerek çalıştılar.

Çalışan arkadaşlarımıza da, pikniğe katılarak düşüncelerini bizlerle paylaşan üyelerimize de teşekkürler.. teşekkürler...

TYD-Yönetim Kurulu

Güldüşün

Senin adın ne?

Okula yeni tayin olan din dersi öğretmeni sınıfa girer ve çocuklara, “Önce bir tanışalım” der. Kendi adını söyledikten sonra, arka sıralardan bir öğrenciyi göstererek:

-Mesela, senin adın ne?

-Fatih, Öğretmenim.

-O zaman bir fatiha oku da dinleyelim.

Fatih, fatihayı okuduktan sonra aferinini alır ve yerine oturur. Öğretmen bu sefer bir kız öğrencinin adını sorar. Kız öğrenci ayağa kalkar ve:

-Kevser, der.

-O halde sen de bir kevser duası oku, haydi bakalım.

Kevser duasını okuyan kız öğrenci de aferinini alır ve yerine oturur.

Öğretmen, arkalarda gizlenmeye çalışan bir erkek öğrenciyi işaret ederek;

-Evladım, ya senin adın?

-Öğretmenim, benim adım Yasin ama, arkadaşlarım bana sübhaneke derler.

Kör mü ne?

Yolcular otobüsten indikten sonra, uçağın yanına giderek bavullarını gösteriyorlarmış. Bu arada, bir minibüs yanaşmış uçağa ve pilotlar inmeye başlamış. Pilotlardan birinin elinde bir beyaz baston, kolunda üç noktalı bir band, ötekinin elinde de sağa sola çekinen tasmalı bir köpek olduğu halde uçağa binmişler.

Yolcular şaşkın şaşkın birbirlerine bakmışlar. Günlerden, 1 Nisan değil ama, heralde başka bir şakadır diye düşünmüşler içlerinden ve uçağa binmişler. Yolcular, pilotların ne zaman değişeceğini merak ederlerken, uçuş zamanı da gelmiş. Kalkış için yapılan duyuruyla beraber, uçak piste doğru ilerlemeye başlamış. Yolcular, hala bunun bir şaka olduğunu sanıyorlarmış.

Uçak pistte hızlanmaya başlamış. İşin şaka olmadığını anlayanlar duaya bile başlamışlar. Kimi yolcular, uçağın penceresinden, uçağın çimlere doğru hızla yaklaştığını görünce basmışlar çığlığı.

Bu sırada kaptan pilot levveyi sonuna kadar çekmiş ve uçak havalanmış.

Kaptan pilot arkasına yaslanmış ve derin bir nefes almış. Yardımcı pilota dönerek şöyle demiş;

-Biliyor musun, bu yolcular bir gün çığlık atmada gecikirlerse o zaman hepimizin sonu olur.

Kurbanın Oğlu

Türkiye'deki bilinen trafik kazalarından birisi...

Kaza yerine gelen polisler, kaza yerini kaza şeritleriyle çembere alarak kimseyi içeri bırakmıyor. Ama meraklı insanlara laf anlatmak zor...

Arabasını yol kenarına parkedip gelenler, yardım etmek isteyenler, hastaneye, gazetecilere telefon edenler, kazanın oluşu hakkında çeşitli yorumlar da bulunanlar...

Bütün bu keşmekeş içinde görevini yapmaya çalışan ilk yardım ekipleri...

Birbirleriyle yarışarak ilk görüntüleri gazete ve televizyonlara ulaştırmaya çalışan gazeteciler...

Bu arada, gazeteceilerden birisi;

-Açılın lütfen açılın. Kaza yapan benim babam, diye bağırarak öne atılır ve bakarlar ki, arabanın önünde bir eşek yatıyor.

Mehmet Yılmaz

Şiirler

Sarhoşluk

Şu sarhoşluk ne güzel
Güldün mü ağız dolusu
Ağladın mı salya sümük
İki göz iki çeşme

Şu sarhoşluk ne güzel
Sevdin mi sırlıklam
Öp şapır şupur
Sarıl ipek bir kuşak olup

Şu sarhoşluk ne güzel
Sevmedin mi bas kalayı
Savur küfürü yakası açılmadık
Yapış yakasına düzünün
Tükür yüzüne lapa lapa

Heheyt be heheyt
Ne zaman sarhoşlayacak bu millet

Yetim Yayla

Kar suyuyla yunmuş
Gün ışığıyla kurulanmış
Odunsuz ormansız yayla
Yetim kaldı sen gittin gideli

At ve katır nallarının döğdüğü
Ay ışığında balkıyan dağ yolları
Bozkayanın serin gölgesi
Yetim kaldı sen gittin gideli

Kaç yiğit bıyık batırıp su içti kana kana
Kaç kınalı gelin ıslattı ipek zülüflerini
Nane kokulu yeşil pınar
Yetim kaldı sen gittin gideli

Eşkiya baskını
Jandarma dipçığı
Çocuk ağıtlarının kaçıışı kıl çadırlarda
Ağıllardan taşan oğlak ve kuzu sesleri
Yetim kaldı sen gittin gideli

Çoban taşlarının çaldığı ısıklar
Ürkek akşamlardaki it ulumaları
İssiz derinliği sarp yamaçların
Yüreklerin çaresizliği
Yetim kaldı sen gittin gideli

Bende Sende

Kalbim bende
Gönlüm sende

Beynim bende
Aklım sende

Bir gözüm bende
Bir gözüm sende

Bir elim bende
Bir elim sende

Gündüzüm bende
Gecem sende

Kokun burnumda
Sesin kulağımda
Adın dilimde

Ne yalan söylemeli
Dışım bende
Düşüm sende

Mehmet Karakuş

Tutlular Piknikte Buluştu

Yıllardır yaptığımız için artık gelenek haline gelen Tutlular Yardımlaşma Derneği Pikniği bu yıl da **4 Eylül** tarihinde yine Zürich'in Wipkingen semtindeki Gemeinschaftszentrum da yapıldı.

Havanın iyi olması piknik havasını da olumlu yönde etkiledi.

Sabah kahvaltısı niyetine **Renate Oğul, Nejla Gündoğdu** ve **Meryem Savıcı**'nın yaptığı hitaplar yendi. Daha sonra, **Ali Gündoğdu, Mahmut Karakaplan, İbrahim Yıldırım** ve **Nezhat Oğul**'un hazırladığı kuzu şişler **Mehmet Karakuş ve Mehmet Yılmaz** tarafından mangalarda kızartılarak, salçalı bulgur pilavı ve çoban salatası eşliğinde tabaklarımıza konuldu.

Karnı acıkanlar ve birşeyler içmek isteyenler **Orhan Kızgın**'dan fiş satın aldıktan sonra yiyecek ve içeceklerini kendileri gelip aldılar. Yetişilemeyen durumlarda **Remzi Gündoğdu** da servis işlerine baktı ve boşları topladı. **Ahmet Sonkur**, bazı bayan arkadaşların da yardımıyla bulaşıkları yıkadı.

Elbette yalnız içilip yenilmedi; sohbetler edildi, yarışmalar yapıldı.

Yarışmalardaki oyunlar bazılarımızı çocukluğumuzdaki 23 Nisan bayramlarına götürdü. Yeni yetişen gençlere ve çocuklara da farklı keyifler verdi. Çocuklar çuval yarışı, bayanlar yumurta yarışı, bayanlar ve baylar yoğurt yeme yarışına beraber katıldılar. Kuvvet denemesi yapan gençler ise halat çekme yarışı yaptılar.

Yarışmalarda derece alanlar, am sakızı oban armağanı değerindeki hediyelerini de aldılar.

Herkes hoşça bir gün geçirdi. En güzeli de, çocukları yarışan anne ve babaların gözlerindeki sevinç ve çocuklardaki heyecanı görmekti.

Oyunlardan sonra iğkfteler yenildi ve pikniğin de sonuna gelindi.

Pikniğe katılarak derneğimize destek veren hemşeri ve dostlarımıza yönetim kurulu adına teşekkür ediyorum. Bazıları günler öncesinden çalışmaya başlayan, bazıları da piknik günü sabahdan akşama kadar çalışan fedakar arkadaşlarımıza da ayrıca teşekkür ediyorum. Saygılarımla...

Mahmut Karakaplan

